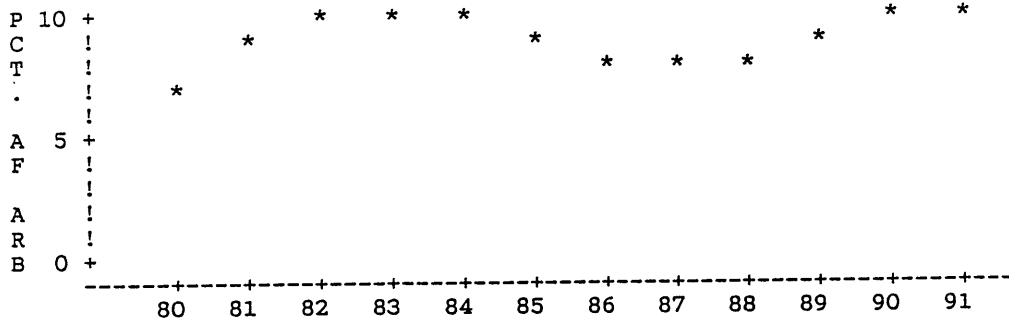

men det skal være i balance med privat produktion. Ledigheden på ca. 220.000 i disse år er siden blevet brugt af mange som udtryk for, hvor langt det er muligt at få ledigheden ned – intet er mere forkert. Ledigheden i Danmark vil gå op eller ned alene afhængig af, hvor dyr arbejdskraften er. Netop derfor er der så tydelig sammenhæng i personskatteniveauet og le-

dighedens størrelse. For virksomheden virker personskatterne som en del af lønnen, hvorfor arbejdskraften er for dyr.

Opgøres ledigheden ikke absolut som i kurven herover – men derimod i procent af arbejdsstyrken, får vi nedenstående kurve:

GENNEMSNITLIG LEDIGHEDSPCT. - SÆSONKORRIGERET
MÆND OG KVINDER, I ALT
SERIEKODE: GNST

Kilde: Danmarks Statistik

Når der er forskel imellem de to kurver, selv om tendensen er den samme, skyldes det en stigning i arbejdsstyrken. Arbejdsstyrken var i 1980 på 2,7 mio. personer. I årene frem til 1989 steg arbejdsstyrken jævnt og kontinuerligt til 2,9 mio. personer.

En del af arbejdsløsheden skyldes med andre ord, at antallet af personer, som efterspørger arbejde, er steget. Ledigheden kommer aldrig ned på nul. Der vil altid være personer, der flytter, skifter arbejde osv. I de glade 60'ere med fuld beskæftigelse var der aldrig mindre end 29.000 ledige. Men det er også kun 10 pct. af de 220.000, man i 1991 oftere og oftere – men fejlagtigt – hører omtalt som den naturlige ledighed. Arbejdsløsheden kan komme meget længere ned, men det kræver anvendelse af den frie markedsøkonomi og stop for politisk indblanding.

Uddannelse og jobskabelse

Der gøres meget for at reducere arbejdsløsheden i form af ekstra uddannelse, jobtilbud og andre initiativer. Desværre mener alle Folketingets partier minus Fremskridtspartiet, at det er gennem jobtilbud og ekstrauddannelse, man skal løse ledighedsproblemet, desværre, fordi ledighedsproblemet vokser og vokser samtidig med, at folketingsflertallet bevæger sig ud ad den forkerte vej.

Når Fremskridtspartiet så kraftigt vender sig imod brugen af statslig styring, kontrol og indblanding, så skyldes det det faktum, at ingen problemer – og slet ikke ledighedsproblemet – løses gennem yderligere offentlig styring. Dertil kommer, at mange af de tomme vandpytter-projekter, politikere og bureaukrater har udtænkt gennem årene, i bedste fald har været spild af penge og menneskelige ressourcer – i værste fald også en forværring af situationen for samfundsøkonomien, den enkelte arbejdsløse og skatteyderen.

Finansministeriet oplyser i et svar til Finansudvalget den 19. september 1991 (bilag 7.96), at de samlede offentlige udgifter til beskæftigelses- og uddannelsesforanstaltninger i perioden 1980 til 1990 udgør 67,7 mia. kr. Spørgsmålet melder sig: Hvor mange job vil erhvervslivet selv have skabt med skattelettelser for 67,7 mia. kr.?

I Jyllands-Posten den 12. april 1991 udtaler formanden for Amtsrådsforeningen, Per Kaalund (S): »De 7 mia. kr., som samfundet hvert år bruger på at sætte ledige i gang, er mere eller mindre spildt, fordi pengene ikke skaber varige arbejdspladser.«

Politiken skriver den 17. oktober 1991: »Kurserne (AMU), der årligt koster staten 2,3 mia. kr., hjælper folk, der har arbejde, til højere løn og mere sikker beskæftigelse. Men de arbejdsløse rammes hårdere af